

סיפור פורצים בשפחה

האחים רבי אלימלך מליז'נסק ורבי זושא מאניפולי נהגו לנדד מעירה לעירה כשהם מחפשים לקבצנים. באחד מן המסעות האלה האשמו כמה קבצנים בגנבה, ולכן השליכו את כל הקבצנים שבועירה אל בית הסהר המקומי. מכיון שהיתה זו שעת צהרים, בקש רבי אלימלך להתפלל את תפלת המנחה.

"אינך יכול להתפלל כאן" העיר לו אחיו, רבי זושא.

"מדוע?" לא הבין רבי אלימלך.

רבי זושא הצביע אל הדלי שעמד בפנת החדר ושמש לעשית צרכי האסירים. על פי ההלכה אי אפשר להתפלל בחדר שיש בו דבר שפחה. החל רבי אלימלך לבכות.

"מדוע אתה בוכה, אחי היקר? האם אתה בוכה מכיון שלא תוכל להתפלל תפלת מנחה בזמנה?" שאל רבי זושא, ורבי אלימלך השיב בחיוב.

"אין לך על מה לבכות!" קרא לעברו רבי זושא. "אותו בורא העולם שצוה אותנו להתפלל את תפלת המנחה, הוא זה שצוה אותנו לא להתפלל אם החדר לא נקי ומוכן לכה. אם כן, אנחנו אמנם לא יכולים לקיים את מצות התפלה, אבל אנחנו כן מקיימים מצוה אחרת! עלינו לשמח כי גם כאן, בתא הכלא המצחין, אנחנו יכולים לקיים את רצון ה'!"

דבריו של רבי זושא פעלו את פעלתם ואת מקום הדמעות החליף חיוך גדול. רבי זושא אחז בידיו ושניהם החלו לרקד מרב שמחה על כך שגם בבית הכלא הם זוכים לקיים מצוה.

השומר ששמע את הרעש לא הבין על מה המהומה. הוא שאל את האסירים האחרים לפרש המתרחש. "איננו יודעים", השיבו הם, "שני האנשים שוחרו על דלי השופכין העומד בפנת החדר, ולאחר מכן הם פתחו ברקוד".

"דלי השופכין גורם להם לשמח ולרקד? אם כן, נוציא אותו מיד מן החדר!" קרא השומר בכעס.

ושני האחים נעמדו להתפלל תפלת מנחה כדת וכדין.

